

Божият план за мир и добра воля

„И внезапно заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки: Слава на Бога във висините, И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение.“ - Лука 2:13,14

От погледа на двадесет века провал да се установи мир на земята, както се говори в текста на темата, ние бихме направили заключение, че посланието на ангела няма жизнено значение днес за нас. Ние вярваме, че това е така, защото мнозина не са разбрали начина, по който Бог планирал обещанието на ангела да се изпълни. Общото възприятие на света е, че мирът трябва да бъде въдворен чрез инструментите на различни държавни, икономически, социални и религиозни системи, които са установени от падналата човешка раса. Божият план призовава установяването на нов световен ред за постигане на мир, с правителство в ръцете – „на раменете“ - на „Княза на Мира“ - Исаия 9:6

Това пророчество, отнасящо се до рождението на Исус предсказва, че „управлението и мирът му ще се увеличават...до века.“(стих 7). Исус не очаквал, че „мирът на земята“ ще бъде постигнат веднага като резултат от неговата служба, нито от службата на апостолите. Исус казал на своите възпитаници, „Да не мислите, че дойдох да поставя мир на земята; не дойдох да поставя мир, а нож.“(Матей 10:34)

Това не означава, че Исус се счита за поощрител на борби и войни, защото това не е така. Контекстът разкрива, че борбата, за която Исус говори, би била в собственото семейство, с приятели или колеги. Той казал:“ Защото дойдох да настроя човек против баща му, дъщеря против майка ѝ, и снаха против свекърва ѝ; и неприязни на човека ще бъдат домашните му. Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене; и който не вземе кръста си и не върви след Мене, не е достоен за Мене. Който намери живота си, ще го изгуби; и който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери.“ - Матей 10:35-39

От тези стихове става ясно за каква битка предупреждава Исус- битка, която ще бъде поради невъзприемане на неговото учение и начин на живот от тези, които не са специално привлечени към него от Небесния Отец. Неговите ученици, лоялни към ученията му, устоявайки ги и прокламирайки ги, биха възбудили враждебността на света около тях. Те са опонирани и погрешно представяни от мнозина- може би бивши техни приятели, близки колеги или дори различни членове на собствените им семейства. Така учениците на Христос са открили, че често най-големите врагове са тези от техния „ собствен дом“.

В същият смисъл ние отбелязваме опита на Исус, „ защото нито братята Му вярваха в Него“(Йоан 7:5). Целият народ Израел са били братята на Исус. Той представя себе си „ у своите си дойде, но своите Му го не приеха“ (гл.1:11) Не само че неговите хората го отхвърлят, но и под ръководството на своите религиозни лидери, го и преследват, като накрая го убиват. Исус обяснява на своите ученици, че те също не биха могли да очакват друго отношение. Той казал:“ Ученикът не е по-горен от учителя си, нито слугата е по-горен от господаря си. Доста е на ученика да бъде като учителя си, и слугата като господаря си. Ако стопанинът на дома нарекоха Веелзевул, то колко повече домашните му!“ - Мат. 10:24,25

С оглед на опита на Исус, който бил убит и фактът, че неговите последователи не биха очаквали по-благоприятно отношение към тях, очевидно е, че Той не е очаквал мигновено установяване на неговото царство и сила над земята. А вместо това, пътят му бил за възпитаване, пътят му завършил на кръста- път на преследване и накрая- на смърт. Това обаче не означава забрана на надеждата за царството от страна на Исус, нито от страна на неговите последователи. Просто царството на Месия и последващият „мир на земята“, който то ще донесе, ще дойдат по-нататък. Обещанието е, че ако ние „страдаме (с Христос), също и ще царуваме с Него.“- 2 Тим.2:12

Не от този свят

Враговете на Исус, безсилни да определят смъртната присъда, завеждат Исус при Пилат и го обвиняват, че е заявил, че той е царят. Ако това е било истина, Пилат, според римския закон, е бил задължен да нареди разпването на нашия Господар. Тъй като Пилат не бил сигурен, че враговете на Исус казвали истината, той попитал и Исус, „Ти царят на юдеите ли си?“ На това Исус отговорил, „Ти юдейски Цар ли си? Исус отговори: „Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите. А сега царството Ми не е оттук.“- Йоан 18:33,36

В това изявление от Исус гръцката дума „*kosmos*“ е преведена „свят“. Думата *kosmos* означава ред или нареждане на нещата. Исус обяснявал, че неговото царство или правителство не произлиза от хората, както са царствата със сегашния ред- *kosmos*. „Светът“, за когото говори Исус, започнал след Потопа и съществувал повече от две хиляди години от тогава до Първото пришествие, като мечът бил този, чрез който се установявало и поддържало държавното управление. Това е истина до голяма степен и в случая с Израел, тъй като завладяването и контрола над Ханаан бил постигнат чрез израелската армия.

Без съмнение Пилат добре знаел историята на великите империи, предшестващи Римската, като Асирийската, Вавилонската, Мидоперсийската и Гръцката. Той знаел, че всяка от тези се въздигнала до позицията на сила чрез военната мощ. Той знаел, че това било така и с Рим. Така че когато Исус казал, че неговото царство не е от този свят и обяснил, че ако е било, тогава неговите войници ще се бият, тогава Пилат разбрал, че това е случай извън неговата юрисдикция.

Исус наистина бил цар. Като бил разпитван още по този въпрос, той казал на Пилат, „Аз за това се родих, и за това дойдох на света, да свидетелствувам за истината.“- (Йоан 18:37)

Пилат не знаел какво имал в предвид Исус под думата „истина“, но той бил убеден, че този човек, така мразен от юдеите, които искали да го убият, не възнамерявал да използва военна сила, за да събори римското правителство. Той казал на обвинителите на Исус: „Аз не намирам никаква вина у него.“- стих 38.

“Сега ли?”

Исусовите ученици дори не са разбирали тогава защо не им е разрешено да го защитят и предотвратят неговото разпване. Дори когато техният Господар бил възкресен от мъртвите и те се радвали на няколко ценни посещения, те все още се чудели за царството и за позицията, която те се надявали да заемат в това царство. На последното негово явяване, те попитали Исус, „Господи, сега ли ще възвърнеш на Израеля царството?“- Деяния 1:6

Не можем да сме сигурни какво са имали неговите ученици в предвид с този въпрос. Преди разпването, Исус им казал притчата, в която той се предствя като благородник, който отишъл надалече, за да получи царство и да се върне. (Лука 19:11,12) Учениците знаели, че Исус ги е оставил за известно време. Те може би са мислили, че смъртта е тази „далечна страна“, където Той заминал и от където сега Той ще се върне. Затова те попитали „Сега ли ще възвърнеш на Израеля царството?“

Естествено е, че учениците трябва да са асоциирали надеждата за царството с възстановяването на независимостта на Израел. Те били запознати с обещанието, което Бог направил на Давид, че неговият трон щр бъде вечно царство (2 Царе 7:16) Това царство било „катурнато“ в дните на последния техен цар, Седекия (Езекиил 21:25-27). Пророчеството на Исаия за раждането на Исус дало уверение, че той е „Принцът на мира“ и може да го възстанови. Пророчеството казва:“ Управлението Му и мирът непрестанно ще се увеличават на Давидовия престол и на неговото царство, За да го утвърди и поддържа, чрез правосъдие и чрез правда, от сега и до века.“- Исаия 9:7

В известяването на Мария, ангелът ѝ казал:“ Здравей благодатна! Господ е с тебе, [благословена си ти между жените]. А тя много се смути от думата му, и в недоумение беше какъв ли ще бъде тоя поздрав. И ангелът ѝ рече: Не бой се, Марио, защото си придобила Божието благоволение. И ето, ще зачнеш в утробата си и ще родиш син, когото ще наречеш ИСУС. Той ще бъде велик, и ще се нарече Син на Всевишния; и Господ Бог ще Му даде престола на баща Му Давида. Ще царува над Якововия дом до века; и царството Му не ще има край.“- Лука 1:28-33

Апостолите знаели също за вестта на ангела, казана на Мария. С признаването Му и със следването Му като Месия, те естествено са очаквали от него да възстанови управлението над Йерусалим, както са споменали на Исус:“ възстанови царството на Израел“. Исус не обяснил на своите ученици, че възстановяването на царството на Давид ще бъде много по-голямо и значимо от първоначалното първообразно царство. Той просто им казал, че не им е дадено да знаят „ години или времена, които Отец е положил в собствената си власт.“- Деяния 1:7

Каузата на Месианското царство е била далече от смърт. Било е необходимо обаче да се извърши голяма работа във връзка с него. Исус обяснявал на своите ученици, че те трябва да чакат в Йерусалим, докато получат силата ма Светия дух. Те трябвало да станат негови свидетели „ както в Йерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.“(стих 8). Давайки им тази мисия, Исус оставил учениците си и се върнал в небесните измерения, „далечната страна“, за която ставало дума в притчата. Той не би се върнал, освен в определеното време, за да упражни ръководната си власт над земята.

Работата през този век

Исусовото опълномощаване на учениците си, точно преди да ги остави, било всъщност кратко описание на работата през Евангелския век. Това трябва да бъде работа по подготовка за царството. Прокламирането на Евангелието чрез учениците на Исус трябвало да послужи за събиране на „малко стадо“ от всички народи, състоящо се от такива, които биха доброволно страдали и умрели с Него, за да могат да живеят и управляват с Него в царството му.

Нито Исус, нито неговите апостоли са дали някога някаква индикация, че вярващите трябва да участват в падналите човешки правителства на този свят. Въпреки това, скоро

след като апостолите починали, много от Християните започнали да губят перспективата, която трябва да се следва като ученици на Христос. Те повярвали, че е тяхна задача да обърнат света чрез проповядване, включващо използването на силата на гражданското правителство. По този начин те мислили да установят предречения „мир на земята“. Тъй като това усилие не е оторизирано от Господ и съответно, не е благословено от него, то пропаднало, както ясно се свидетелства от събитията през последните двадесет века.

Дори днес, искрените мъже и жени все още гледат към правителствата на техните страни за установяването на мир. Поради тази причина, те правят каквото могат, за да повлияят на създателите на закони да установят каквото те считат за справедливи закони. Те отхвърлят правителствените действия, с които не са съгласни и хвалят тези, които считат, че ще допринесат за справедливост и мир. Въпреки че смъртните лидери се появяват на сцената и много от тях твърдят радостната надежда за „мир на земята“, края на всяко десетилетие или век намира народите по земята в по-голямо несъгласие, както никога преди. И така „отпадайки“ от „вярата, която веднъж за винаги бе предадена на светиите“ (Юда 3), гледната точка на повечето Християни продължава да бъде заслепена и затъмнена.

Това е истина също от година на година, като поради това сега, в края на 2013 ситуацията изглежда отчайваща за повечето хора, освен за тези, които разбират плана на Бога и са ръководени от обещанията и пророчествата на неговото свято Слово. Те знаят, че обещаният „мир на земята“ не ще се установи чрез човешки усилия. Те вярват в това, което Исус е казал на Пилат, че неговото царство не е от този свят- този ред на нещата. Благодарим, че падналата човешка система не може да направи нищо за неговото установяване, нито може да забави, дори с ден, идването му.

Чрез Възкресението

Враговете на Исус, разбунени срещу него чрез големия Противник, Сатана, без съмнение мислили, че могат да го унищожат окончателно, ако успеят да го разпнат. И ако е така, те не са взели под внимание Божията сила, която на „третия ден“ ще възкреси от земята, от всички мъртви праведния Цар (Деяния 10:40). Разбира се, нищо не може да се намеси в плановете, въведени с такава чудотворно работеща сила.

На израелтяните в синагогата в Антиохия писидийска Павел казал във връзка с възкресението на Исус, „И ние ви донесохме блага вест за обещанието дадено на бащите ни, че Бог го изпълни на техните чада, като възкреси Исуса; както е писано и във втория Псалом: - "Ти си Мой Син, Аз днес Те родих". А че Го е възкресил от мъртвите, никога вече да се не връща в изтлението казва така: "Ще ви дам Верните милости, обещани на Давида".- глава 13:32-34

Когато Бог направил своето обещание на Давид, уверявайки го че неговото царство ще е трон, който ще се установи завинаги, той казал чрез пророк Натан, „Моята милост няма да го остави, както я отнех от Саула, когото отмахнах от пред тебе.“(2 Царе 7:15) Много от царските наследници на Давид са били далече от доблестта да продължат давидовия трон, но Бог удължил милостта си към тях. Дори когато Седекия, последния цар на Юдея, бил взет затворник във Вавилон, „тронът“ не бил разрушен, но бил „катурнат“ докато дойде този, чието право е и ще му се даде.- Езекил 21:25-27

Пророчеството на Исаия 9:6,7 и на изявлението на ангела към Мария (Лука 1:32) доказват, че Исус е този, „чието право е“ да наследи изпълнението на обещанията, които Бог е направил на Давид. Макар че Исус бил умъртвен. Той бил „отсечен отсрещ земята на

живите“ и нямало никой „рода му да обясни“. (Исая 53:8, Православен превод). Той нямал поколение да наследи трона, който му принадлежал. Обикновено, това би означавало, че обещанието към Давид е пропаднало, че Сатана се е намесил и е променил Божия план, но ангелът казал на Мария, „За Бог нищо не е невъзможно“ (Лука 1:37). Това било истина във връзка с раждането на Исус и било истина във връзка с неговата смърт, защото силата божия го възкресила от мъртвите, като направила изпълнимо обещанието към Давид.

Това обещание или завет, е обозначено в Писанията като „верните милости на Давид“ (Исая 55:3; Деяния 13:34). Исус, лично не е имал нужда от милости за себе си, защото той бил безгрешен и изпълнявал съвършено праведните закони на Бог. Чрез своя доброволен акт, той бил посечен за греховете на другите. Строга справедливост, сама по себе си, не изисквала Исус да бъде възкресен от мъртвите, но божията милост и любов осигурила неговото възкресение към „слава, почест и безсмъртие“. (Рим. 2:7) От тази гледна точка, възкресението на Исус било по-нататъшно демонстриране на „верните милости на Давид“, за да бъде цар и да стои на трона си завинаги.

Докато Божиите обещания и пророчества, подчертават, че Месия ще бъде един и посочват Исус за велик Цар, който е изпратен от Бога на Израел, те все пак поясняват, и Старият, и Новият Завет, че той ще има съработници. Едно от тези пророчества е в Исая 55:3, „Приклонете ухото си и дойдете при Мене, Послушайте, и душата ви ще живее; И Аз ще направя с вас вечен завет Според верните милости, обещани на Давида.“ Този завет вече бил направен с Давид и тук Господ казва, че тези от Израел, които идват при него с послушание, биха били включени в този завет.

Следващите стихове от това пророчество казват, „Ето, дадох го [Исус] за свидетел на племената, За княз и заповедник на племената. Ето, ще призовеш народ, когото ти не познаваш; И народ, който не те познаваше, ще тича при тебе, Заради Господа твоя Бог, и заради Светия Израилев, защото те е прославил,“(ст. 4,5) В Новия Завет Исус, „княз и заповедник“, опоменат в това пророчество, изяснява значението му за нас. Говорейки за Израел накратко, преди да бъде разпнат, Исус казал, „Божие Царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му.“ - Матей 21:43

Петър идентифицира този нов народ, народ, който Исая казва, че в неговите дни е непознат. След като се обръща към тези, които са непокорни и са отхвърлили Исус, Петър казва, „Вие, обаче, сте избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата (добродетелите, Цариградски превод) на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина: вие, които някога си не бяхте народ, а сега сте Божий народ, не бяхте придобили милост, а сега сте придобили. - 1 Петър 2:9,10

Важно е да се разбере, че много обещания към израелтяните все още предстои да се изпълнят от тяхно име. Тези, които се отнасят за тях, като за народ, като асоциирани ръководители с Месия в небесната фаза на неговото царство, са били пропаднали, поради неверността и отхвърлянето на Исус. Затова Исус казал, че царството- правото да бъдат сънаследници и небесни ръководители в царството- ще бъде отнето от тях и дадено на друг народ. Както Петър обяснява, тази нова свята нация е съставена от хора, които в миналите времена не са били „народ“, но сега са „Божий народ“.

Индивидуална вярност

Изразът „народ“ означава съвкупност от хора, които принадлежат към едно цяло, като род или нация. Петър обяснява, че Божията нова месианска нация не е била преди това такава група, такава тяло от хора. Така че преди това не е била идентифицирана като народ, но съставена от тези, които Бог е призовал индивидуално и ги подчинил на техния „княз и законник“, Исус и ги свързал заедно чрез Светия Дух.

Създаването на този нов народ, на който е дадено царството е направено чрез проповядването на евангелието, в изпълнение на задачата, която Исус дал на своите ученици. Това е работа на Господните люде да са свидетели за Исус чрез прокламиране на добрата новина за царството, като центърът е Исус. Но Бог дава посока на вестта, да бъде за сърцата на тези, които той привлича чрез Христос към себе си. Тези, които са изявили пълно отдаване на живота си за Бог, Той е поканил да следват стъпките на Господаря- да докажат себе си достойни и да бъдат част от тази нова нация, която ще бъде инструмента за благославяне на цялото човечество.

За последователите на Исус, дори за самия него, стойността им да бъдат ръководители в Месианското царство е доказана чрез вярно отдаване на живота за божествена служба. Павел е бил един от тези верни и скоро преди смъртта си в Рим, той пише: „Аз се подвизах в доброто войнствуване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление.“- 2 Тим. 4:7,8. Павел дава ясно да се разбере, че той не очаквал да получи „венец“ преди края на века, когато Господ ще се върне и установи своето царство. Той също знаел, че тези, които са като него, които следват стъпките на Исус, водят „добрата битка на вярата“ дори до смърт, също ще бъдат издигнати към живот и управление с Христа в това време.- 1 Тим. 6:12; Откр.2:10; 20:6

Междувременно, през цялият Евангелски век, тези отдадени последователи на Исус при приключване на техния жертвен път, отиват в смъртта. Те не биха били царе в Месианското царство, докато не бъдат събудени от съня на смъртта. Тук отново ни е напомнено, че нищо не е невъзможно за Бог. Той щедро е готов да изпълни това чудесно пророчество от Откровение 20:6, че последователите на Исус ще живеят и царуват с него хиляда години.

Тези, в асоциация с Исус в божествено равнище на живот, ще образуват Божието управляващо семейство синове, „хълмът (царството) на дома Господен“, който ще се „установи по-високо от всички хълмове“, управлявайки и съдейки хората по цялата земя. „И всичките народи ще се стекат на него. И много племена ще отидат и ще рекат: Дойдете, да възлезем на хълма Господен, в дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, и ние ще ходим в пътеките Му, защото от Сион ще излезе поука, и словото Господно от Ерусалим. Бог ще съди между народите, и ще решава между много племена; и те ще изковат ножовете си на палешници, и копията си на сърпове; Народ против народ няма да дигне нож, нито ще се учат вече на война.“- Исаия 2:2-4

Установяването на царството на Месия, както е описано от Исаия, ще бъде постигнато в определеното от Бог време. Не ще има нито забавяне, нито закъснение на Божия план. Фактът, че в края на 2013 народите не изковават ножовете си на плешници, нито копията си на сърпове, не означава, че Божието уверение за мир на земята, както било обещано на

овчарите преди повече от две хиляди години, е пропаднало. Наистина, основното пропадане е в липсата на човешкото разбиране за великия план на Бог за мир чрез царството. Ние ликуваме, че тази липса на разбиране не е нарушила самия план. Тези, на които „тайната на царството“ (Мат. 13:11) е разкрита, имат голямо основание за радост, защото те разпознават ясните индикации в света, че царството на Месия е пред вратата. Те, вместо да са изпълнени със страх, както мнозина, са повдигнали челата си с увереност и радост, като знаят, че тяхното освобождение е близо, както е приближило и освобождението на целия свят от греха и смъртта.- Мат. 13:11; Марко 4:11; Лука 21:26-31

Те знаят, че скоро ще има мир на земята. Те знаят, че Божията добра воля към хората, изявена чрез подаръка на неговия Син като техен Спасител, ще продължи да се изявява с благословии за здраве и живот, които ще достигнат до целия свят чрез посредниците на царството. Те знаят, че също чрез заслугата на пролятата кръв на Изкупителя, всички, които повярват и се подчинят на законите на новото царство, ще бъдат възстановени в хармония със Създателя и ще бъдат негови земни синове. Така ще има мир между Бог и хората, който ще бъде истински и дълготраен „мир“ и „добра воля“ сред хората.